मक्षिकादंशमशकान् सिंहान् व्याघ्रान् सरीसृपान्। प्राप्नोत्यनियतः पार्थ नियतस्तान् न पश्यति।
ते वयं नियतात्मानः पर्व्वतं गन्धमादनं। प्रवेक्ष्यामो मिताहारा धनञ्जयदिदृक्षया।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि तीर्थयात्रापर्व्वणि गन्धमादनप्रवेशएकचत्वारिंशदधिकशततोऽध्यायः॥ १४१ ॥
॥ लोमश उवाच॥ द्रष्टारः पर्व्वताः सर्व्वे नद्यः सपुरकाननाः। तीर्थानि चैव श्रीमन्ति स्पृष्टञ्च सलिलं करैः।
पर्व्वतं मन्दरं दिव्यमेष पन्थाः प्रयास्यति। समाहिता निरुद्विग्नाः सर्व्वे भवत पाण्डवाः। १०९००
अयं देवनिवासो वै गन्तव्यो वो भविष्यति। ऋषीणाञ्चैव दिव्यानां निवासः पुण्यकर्म्मणां।
एषा शिवजला पुण्या याति सौम्य महानदी। बदरीप्रभवा राजन् देवर्षिगणसेविता।
एषा वैहायसैर्नित्यं बालिखिल्यैर्महात्मभिः। अर्चिता चोपयाता च गन्धर्व्वैश्च महात्मभिः।
अत्र साम स्म गायन्ति सामगाः पुण्यनिःस्वनाः। मरीचिः पुलहश्चैव भृगुश्चैवाङ्गिरास्तथा।
अत्राङ्किकं सुरश्रेष्ठो जपते समहद्गणः। साध्याश्चैवाश्विनौ चैव परिधावन्ति तं तदा। १०९०५
चन्द्रमाः सह सूर्य्येण ज्योतींषि च ग्रहैः सह। अहोरात्रविभागेन नदीभेनामनुव्रजन्।
एतस्याः सलिलं मूर्द्ध्ना वृषाङ्कः पर्य्यधारयत्। गङ्गाद्वारे महाभाग येन लोकस्थितिर्भवेत्।
एतां भगवतीं देवीं भवन्तः सर्व्व एव हि। प्रयतेनात्मना तात प्रतिगम्याभिवादत।
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लोमशस्य महात्मनः। आकाशगङ्गां प्रयताः पाण्डवास्तेऽभ्यवादयन्।
अभिवाद्य च ते सर्व्वे पाण्डवा धर्म्मचारिणः। पुनः प्रयाताः संहृष्टाः सर्व्वे ऋषिगणैः सह। १०९१०
ततो दूरात् प्रकाशन्तं पाण्डुरं मेरुसन्निभं। ददृशुस्ते नरश्रेष्ठा विकीर्णं सर्व्वतो दिशं।
तान् प्रष्टुकामान् विज्ञाय पाण्डवान् स तु लोमशः। उवाच वाक्यं वाक्यज्ञः शृणुध्वं पाण्डुनन्दनाः।
एतद्विकीर्णं सुश्रीमत् कैलासशिखरोपमं। यत् पश्यसि नरश्रेष्ठ पर्व्वतप्रतिमं स्थितं।
एतान्यस्थीनि दैत्यस्य नरकस्य महात्मनः। पर्व्वतप्रतिमं भाति पर्व्वतप्रस्तराश्रितं।
पुरातनेन देवेन विष्णुना परमात्मना। दैत्यो विनिहतस्तात सुरराजहितैषिणा। १०९१५
दशवर्षसहस्राणि तपस्तप्य महामनाः। ऐन्द्रं प्रार्थयते स्थानं तपः स्वाध्यायविक्रमात्।
तपोबलेन महता बाहुवेगबलेन च। नित्यमेव दुराधर्षो धर्षयन् स दितेः सुतः।
स तु तस्य बलं ज्ञात्वा धर्म्मं च चरितं व्रतं। भयाभिभूतः संविग्नः शक्र आसीत्तदाऽनघ।
तेन सञ्चिन्तितो देवो मनसा विष्णुरव्ययः। सर्व्वत्रगः प्रभुः श्रीमानागतश्च स्थितो बभौ।
ऋषयश्चापि तं सर्व्वे तुष्टुवुश्च दिवौकसः। तं दृष्ट्वा ज्वलमानश्रीर्भगवान् हव्यवाहनः। १०९२०
नष्टतेजाः समभवत्तस्य तेजोऽभिभर्त्सितः। तं दृष्ट्वा वरदं देवं विष्णुं देवगणेश्वरं।
प्राञ्जलिः प्रणतो भूत्वा नमस्कृत्य च वज्रभृत्। प्राह वाक्यं ततस्तत्त्वं यतस्तस्य भयं भवेत्।
॥ विष्णुरुवाच॥ जानामि ते भयं शक्र दैत्येन्द्रान्नरकात्ततः। ऐन्द्रं प्रार्थयते स्थानं तपःसिद्धेन कर्म्मणा।
सोऽहमेनं तव प्रीत्या तपःसिद्धमपि ध्रुवं। वियुनज्मि देहाद्देवेन्द्र मुहूर्त्तं प्रतिपालय।
तस्य विष्णुर्म्महातेजाः पाणिना चेतनां हरत्। स पपात ततो भूमौ गिरिराज इवाहतः। १०९२५